

Спомняше си розовата поличка. Огромните треви, по-високи от нея, сред които тичаше. Мислеше си, че сигурно така ще да е в джунглата. Е, малко по-зелено. Неокосените стръкове вече бяха пожълтели – да е било края на август или септември. Слънцето напичаше силно и Горски нямаше да забрави как, като се обърна – видя мама и татко пред къщата, облени в светлина, която се процеждаше през раирания като моряшка фланелка плат на сенника. Татко седеше на синия дървен стол и четеше вестник, мама беше приготвила кафе. Не чуваше какво си говорят, помнеше, че тревите около мъничката ѝ главичка се полюшваха от лекия бриз и я гъделичкаха.

Тук Горски може би е на около две години. После винаги ѝ казваха, че няма как да има спомени от тогава, защото е била много малка. Няколко как да знае за тази вила до морето.

Но все пак, картината беше в съзнанието ѝ - може би първият ѝ спомен – толкова реален, като фотография, която винаги можеше да отгърне и да разгледа. С невероятното усещане, че всичко е наред и отвсякъде струи обич, спокойствие и уют.

После винаги, когато имаше нужда да стъпи на нещо солидно, да се върне към това, което я крепи, Горски си спомняше за тази картина: когато се разделяше с първия си мъж, когато за първи път загуби работата си, когато разбра, че синът ѝ взима наркотици, просле: още много, много пъти...

Сега, четири десетилетия по-късно, Горски стана от болничното легло на майка си, целуна я, стисна ѝ ръката и тихо си тръгна. Не оправи намачканата си пола. Радваше се, че не бе обула нещо на ток, защото иначе сигурно щеше да се срути по коридора. С майка ѝ си бяха говорили за живота и за неща, които иначе никога не си бяха казвали. Изглеждаше като разговор за последно. Не знаеше кога пак ще може да дойде да я види, а състоянието на старата жена не беше никак добро.

Покрай другото, Горски беше разбрала, че на онази снимка с розовата поличка и вилата нещата изобщо не са били розови. „Татко вече е имал далеч по-млада любовница от мама, а мама е знаела за това. На мама пък – няколко дни преди да заминат - са ѝ били открили първия рак на гърдата и тя не е казала, за да не развали почивката. Но не е подозирала, че татко вече е бил разбрал за това от другаде. Всъщност това са били едни от най-кошмарните им дни заедно. Сигурно не е имало какво много да си кажат. Но те просто не бяха хора, които да решават проблемите с викане или натякване – си каза Горски. „Бяха“ – защо казвам „бяха“? Са. Още са.

Събрали са куфарите, тръгнали са на почивка, чели са вестници, пили са кафе, говорили са си кротко. Не са си съскали. И са ми купили нови розови дрешки.“

„Добре ли сте?“ – чу някаква сестра да казва – като през мъгла – малко по-късно Горски.

„Да, да. Напълно“ – каза – без да разбира как се е присвила до стената, без да може да мръдне, но и без да пада на пода. После отпи от чашата с вода, която ѝ поднесоха и почна да реве вътрешно. И рева вътрешно на паркинга, докато откриваше – къде е тъпата кола? – после рева вътрешно по целия път към летището. После пак, докато се опитваше да се чекира, където я гледаха странно, защото тя вече се беше чекирала в интернет, после рева вътрешно докато минаваше през проверката, през паспортния контрол, докато чакаше на гейта, когато минаваше накрая през херметизиращата се врата, по време на целия полет. За първи път нито за секунда не изпита страх, че самолетът може да падне. После на другото летище рева вътрешно, а още и на паркинга, докато си търсеше – „а тук ли къде съм я оставила?“. Плака наум и през целия път до голямата си и луксозна резиденция. А когато затвори вратата отвътре – тогава вече наистина се разрева и тоя плач и сълзи ѝ се струваше, че никога, ама никога няма да пресъхнат:

- Аз съм същата. Същата съм. Същата. Аз...съм същата...